

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 lutego 2016 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. kwoty 16.163,07 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 16.086,12 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 12 lipca 2016 roku udział w sprawie zgłosił Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pabianicach, który wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 listopada 2016 roku, w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt I C 153/16, Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 28 maja 2008 roku pozwana K. K. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego w kwocie 14.084,51 zł, podlegającego spłacie w 60 miesięcznych ratach, ostatecznie do dnia 28 maja 2013 roku, na warunkach określonych w umowie i Ogólnych Warunkach do Umowy. P. oświadczyła w umowie, że poddaje się egzekucji świadczeń pieniężnych w zakresie zobowiązań wynikających z tej umowy i wyraziła zgodę na wystawienie tytułu egzekucyjnego przez bank do wysokości dwukrotności kwoty kredytu oraz nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Pozwana naruszyła warunki umowy, została ona wypowiedziana przez bank ze skutkiem na dzień 2 września 2010 roku.

W dniu 15 grudnia 2010 roku (...) Bank wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzający zadłużenie K. K. z tytułu przedmiotowej umowy kredytowej, wynoszące na ten dzień kwotę 12.476,06 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i kosztami. Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2011 roku na wniosek banku z dnia 11 stycznia 2011 roku, Sąd Rejonowy w Pabianicach nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w całości. Tytuł wykonawczy doręczono pierwotnemu wierzycielowi w dniu 17 lutego 2011 roku. Bank jako wierzyciel wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy, a postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. w dniu 11 grudnia 2012 roku.

W dniu 26 kwietnia 2011 roku (...) Bank zawarł z B. (...) z siedzibą w G. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi w stosunku do dłużników z tytułu umów bankowych. Przejście wierzytelności nastąpiło w dniu 31 maja 2011 roku co do wierzytelności objętych Pakietem Wierzytelności A. Powód sporządził wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży transzy A, wskazując dane osobowe pozwanej.

W dniu 23 grudnia 2015 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, stwierdzający, że w księdze rachunkowej Funduszu ujawniona jest wierzytelność w kwocie 16.163,07 zł, przysługująca mu od dłużniczki K. K., nabyta od (...) Banku S.A. w dniu 31 maja 2011 roku, a wynikająca z umowy kredytu ratalnego z dnia 28 maja 2008 roku. Należność na dzień sporządzenia wyciągu objęła kwoty: 8.718,40 zł z tytułu kapitału, 7.150,72 z tytułu odsetek i 293,95 zł z tytułu kosztów.

Pozwana U. K. ma 67 lat. Nie zapłaciła powodowi dochodzonej pozwem kwoty do chwili obecnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o złożone do akt sprawy dokumenty, które nie były kwestionowane przez pozwaną. Ustalenia w zakresie czynności postępowania egzekucyjnego Sąd dokonał także częściowo w oparciu o załączone akta sprawy o sygn. I Co 79/11. Sąd pierwszej instancji pominął złożone przez powoda dowody w postaci: Ogólnych Warunków Umowy Kredytu gotówkowego oraz korespondencji adresowanej do pozwanej, uznając, iż pisma te, jako niepoświadczone za zgodność z ich oryginałami, nie stanowią dokumentu ani innego dowodu w rozumieniu przepisów k.p.c. Ponadto Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom powoda o

dokonaniu 6 wpłat przez pozwaną w 2013 roku. W ocenie Sądu przedstawione na powyższą okoliczność zestawienie ma charakter dokumentu prywatnego, złożonego przez osobę fizyczną, która ten dokument podpisała, przy czym zestawienie to nie zawiera oznaczenia powoda, jako wystawcy dokumentu. Treść tego dokumentu nie pozwala przy tym jednoznacznie stwierdzić, że pozwana rzeczywiście dokonała opisanych wpłat i że nastąpiły one na poczet zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej objętej pozwem, a tym bardziej, że w ten sposób pozwana wyraziła jednoznaczną wolę uznania całego zadłużenia z tej umowy, zwłaszcza wobec jego wysokości znacznie wykraczającej poza sumę ewentualnie dokonanych wpłat.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlega oddaleniu w całości.

W ocenie Sądu pierwszej instancji w sprawie niesporne było, że pozwana zawarła z (...) Bankiem umowę kredytową, na mocy której zobowiązała się do spłaty oznaczonej w treści umowy kwoty pieniężnej. Wątpliwości Sądu nie budziło również, iż pozwana nie wywiązała się z warunków umowy bankowej, a także, że powód wykazał swą legitymację procesową do wystąpienia z roszczeniem przeciwko pozwanej, składając dokumenty, z których wynika jego następstwo prawne po (...) Banku, jako wierzyciela pierwotnym, z tytułu przeniesienia w drodze umowy przelewu wierzytelności przysługującej Bankowi wobec pozwanej. Powyższe zdaniem Sądu Rejonowego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa z uwagi na skutecznie podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia. Rozważania w tym zakresie Sąd rozpoczął od przypomnienia, iż termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata. W dalszej kolejności podniósł, że wprawdzie strona powodowa powołała się na szereg okoliczności, które w jej mniemaniu przerwały bieg przedawnienia roszczenia, to jednak zdaniem Sądu pierwszej instancji ze stanowiskiem powoda nie można się zgodzić. Sąd Rejonowy, powołując się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 roku, w sprawie III CZP 29/16, wskazał, iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje bowiem skutek przerwy tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Oznacza to, że skutek przerwy biegu przedawnienia, na jaki powołuje się powód, mógłby nastąpić tylko wtedy, gdyby powód uzyskał tytuł wykonawczy przeciwko pozwanej na swoją rzecz i w oparciu o ten tytuł wszczął i kontynuował postępowanie egzekucyjne. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji przyjął, iż powód mógł skorzystać z dochodzenia przed sądem roszczenia o zapłatę w ciągu trzech lat od dnia jego wymagalności. Skoro zatem umowa kredytowa została pozwanej wypowiedziana ze skutkiem na dzień 2 września 2010 roku, w której to dacie całe zadłużenie pozwanej niewątpliwie było wymagalne, od tego dnia rozpoczął swój bieg termin przedawnienia. Do przedawnienia roszczenia doszło więc z dniem 2 września 2013 roku, podejmowane w międzyczasie czynności przez bank, przerywające bieg terminu, odnosiły bowiem swój skutek wyłącznie w stosunku do banku.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód zaskarżając go w całości. Kwestionowanemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia przez Sąd pierwszej instancji faktu, że dokonane przez pozwaną wpłaty doprowadziły do przerywania biegu terminu przedawnienia w sprawie;

II. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak sporządzenia przez Sąd Rejonowy właściwego uzasadnienia wyroku ze wskazaniem podstaw faktycznych i prawnych orzeczenia, a także ustaleniem faktów, które Sąd uznał za udowodnione, na których się oparł oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

- art. 230 k.p.c. w zw. z art. 339 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie okoliczności przerywania biegu terminu przedawnienia za nieudowodnioną, a dokumentów przedłożonych przez powoda za niewiarygodne, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania prowadzonego w pierwszej instancji nie zakwestionowała istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia powoda, a w szczególności jego uznania poprzez dokonanie szeregu wpłat na

rzecz powoda, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu zarówno istnienia, jak i wysokości oraz wymagalności i braku przedawnienia zadłużenia za przyznany;

III. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną ich wykładnię wyrażającą się w uznaniu, że wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak również wszczęcie i umorzenie postępowania egzekucyjnego wszczętego na wniosek poprzedniego wierzyciela, a także dokonanie na rzecz powoda szeregu wpłat przez pozwaną nie przerywa biegu terminu przedawnienia w odniesieniu do nowego wierzyciela, jako następcy prawnego banku na podstawie zawartej umowy cesji wierzytelności z dnia 31 maja 2011 roku, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 117 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia pozwu, co skutkowało oddaleniem powództwa;

IV. Nierozpoznanie istoty sprawy polegające na zaniechaniu przez Sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania pozwu.

W związku z podniesionymi zarzutami apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Na rozprawie apelacyjnej Prokurator wniósł oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, jako najdalej idącego, trzeba wskazać, że nie jest on uzasadniony. W przedmiotowej sprawie za podstawę oddalenia powództwa Sąd Rejonowy przyjął skutecznie zgłoszony w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia. W świetle powyższego godzi się przypomnieć, że skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

W dalszej kolejności wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ujawnione dowody zostały ocenione z uszanowaniem granic swobody przyznanej organowi orzekającemu, bez jakiegokolwiek naruszenia zasad logiki, czy doświadczenia życiowego. Taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c.

Chybiony okazał się ponadto wywiedziony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (por. m.in. wyrok SN z dnia 20.05.2014 r., I PK 295/13, LEX nr 1483572; wyrok SA w Łodzi z dnia 6.12.2013 r., I ACa 764/13, LEX nr 1416125; wyrok SN z dnia 5.09.2012 r., IV CSK 76/12, LEX nr 1229815; postanowienie SN z dnia 18.07.2000 r., V CKN 81/00, LEX nr 533895), wytknięcie wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadne tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli instancyjnej. Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, z jakich przyczyn zastosował określone przepisy prawa i w jaki sposób wpłynęły one na treść rozstrzygnięcia, a zatem jakie elementy stanu faktycznego uzasadniały zastosowanie tych przepisów, szczegółowo uzasadnił również w oparciu o jakie dowody ustalił stan

faktyczny, a także którym dowodom i z jakiej przyczyny odmówił waloru wiarygodności, samo orzeczenie zaś poddaje się kontroli odwoławczej.

W sprawie nie mógł się również ostać zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 230 k.p.c. w zw. art. 339 k.p.c. Niewątpliwie rację ma Sąd Rejonowy wskazując, iż załączony przez powoda wykaz wpłat (k. 45) nie mógł stanowić dowodu na okoliczność dokonywania przez pozwaną wpłat na poczet zadłużenia wynikającego z zawartej przez nią z (...) Bankiem umowy kredytowej. Omawiane zestawienia posiada walor dokumentu prywatnego, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że wystawca dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Jak zasadnie wskazał Sąd pierwszej instancji, z treści przedłożonego przez powoda zestawienia nie można niespornie wywieść, iż pozwana rzeczywiście dokonała opisanych w tym zestawieniu wpłat i że nastąpiły one na poczet zadłużenia wynikającego z umowy kredytowej. W aktach sprawy nie ma żadnego dowodu na to, że wskazane w zestawieniu trzy numery rachunku bankowego wpłacającego w rzeczywistości należą do pozwanej, zwłaszcza jeśli uwzględnić fakt, iż żaden z tych numerów nie pokrywa się z numerem rachunku wskazanym w umowie kredytowej, na który pozwana otrzymała przelew środków pieniężnych. Powód nie udowodnił również, aby pozwana w ogóle miała świadomość bycia jego dłużnikiem, wobec nie wykazania, iż otrzymała ona zawiadomienie o przelewie, wezwanie do zapłaty, informację o przetwarzaniu danych osobowych oraz pismo z dnia 24 stycznia 2013 roku (k. 41-44). Reasumując Sąd Okręgowy podzielił stanowisko wyrażone w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, że złożone przez powoda zestawienie niczego nie wyjaśnia i nie udowadnia. Jest to wyłącznie wydruk komputerowy, który przy tym ma stanowić główny i w zasadzie wyłączny dowód na poparcie zasadności twierdzeń powoda dotyczących spłaty części zadłużenia przez pozwaną, a w konsekwencji, uznania przez nią długu. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). W świetle powyższych okoliczności art. 230 k.p.c. i art. 339 k.p.c. nie mógł znaleźć zastosowania, niewątpliwie bowiem, twierdzenia faktyczne przytoczone przez powoda w piśmie procesowym z dnia 27 października 2016 roku na okoliczność spłaty części zadłużenia przez pozwaną budziły uzasadnione wątpliwości.

W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy w sposób właściwy uznał również, iż w sprawie zasadnie podniesiono zarzut przedawnienia roszczenia, co czyni wywiedzione przez apelującego zarzuty naruszenia przez ten Sąd przepisów prawa materialnego nieskutecznymi.

Na wstępie wskazać należy, że co do zasady złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, stanowią czynności przerywające bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Powyższe nie oznacza jednak, że czynności te mogą być przedsięwzięte przez kogokolwiek i przeciwko komukolwiek. Dla wywołania skutku w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia konieczne jest dokonanie czynności przez strony stosunku prawnego leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Wniosek ten wynika z istoty przedawnienia, które jest instytucją prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, że przerwanie biegu terminu przedawnienia ma nie tylko aspekt przedmiotowy, ale i podmiotowy. Nie wystarczy zatem identyczność wierzytelności, niezbędna jest też identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania biegu terminu przedawnienia, została dokonana. Przerwanie biegu terminu przedawnienia w przypadku określonego roszczenia następuje bowiem pomiędzy podmiotami materialnie zobowiązanymi/uprawnionymi. Innymi słowy, czynność obiektywnie zdolna do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wywiera zamierzony skutek tylko wówczas, jeśli podmiot dokonujący tej czynności jest rzeczywiście uprawnionym z tego roszczenia, a osoba, przeciwko której ma nastąpić przerwa biegu terminu przedawnienia w istocie jest zobowiązana do zadośćuczynienia roszczeniu (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622906). W. można dodać, że powyższe wynika z faktu, że na gruncie cywilistycznym można wyróżnić dwa rodzaje wierzycieli i dłużników. Wierzyciela egzekwującego (wierzyciel procesowy) i wierzyciela w znaczeniu materialnym. Dłużnika egzekwowanego (dłużnik procesowy) i dłużnika w znaczeniu materialnym. Oba pojęcia mogą być tożsame, lecz nie muszą (zob. szerzej A. Marciniak, § 161. Podmioty postępowania egzekucyjnego, [w:] A. Marciniak i I. Kunicki (red.), Postępowanie cywilne w zarysie,

Warszawa 2016, s. 522.). Co do zasady, w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia. Zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu. Odmiennie jednak kształtuje się sytuacja prawna cesjonariusza wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym od sytuacji wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem nie było dopuszczalne (por. m.in. uchwały SN z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, OSNC/2005/6/98, z dnia 22 lutego 2006 roku, III CZP 129/05, OSNC/2007/1/4, z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki czynności wierzyciela – banku, prowadzące do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela. Z tego powodu nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Również czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeśli nabycie wierzytelności nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem (por. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, LEX nr 2067028).

Skoro zatem ustalono, że postanowieniem z dnia 18 stycznia 2011 roku (sygn. akt I Co 79/11) Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanej na rzecz poprzednika prawnego powoda w tej sprawie ((...) Bank S.A. w W.), to skutek w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia dotyczył wyłącznie tego banku. Uwaga ta dotyczy także złożonego przez poprzednika prawnego powoda w tej sprawie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W konsekwencji należy stwierdzić, że skutek w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia nie dotyczył sfery prawnej między skarżącym, jako nie będącym bankiem nabywcą wierzytelności, a pozwaną K. K.. Dopiero wytoczenie przez skarżącego powództwa w niniejszej sprawie mogłoby być uznane za czynność przerywającą bieg terminu przedawnienia, jak zostało bowiem wykazane, powód w żaden sposób nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż pozwana dokonała na jego rzecz w 2013 roku sześciu wpłat, co wyklucza przyjęcie, iż K. K. uznała swoje zadłużenie względem powoda. Wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie (w dniu 1 lutego 2016) nastąpiło jednak już po upływie 3 lat od daty wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia z tytułu zawartej przez poprzednika prawnego skarżącego i pozwaną umowy kredytowej, a zatem po upływie terminu przedawnienia. Tym samym, zarzut przedawnienia podniesiony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego został zatem zasadnie oceniony przez Sąd Rejonowy jako skuteczny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.